

Liefhebbersverenigingen worden ze genoemd: clubs van amateurs en professionals met een passie voor een bepaalde plantengroep. In deze serie laten we hun leden aan het woord. Aflevering 4: Henk Regterschot van de Nederlandse Lathyrus Vereniging.

Een
liefde
voor het
leven

Zes jaar geleden ging hij met pensioen, maar de lathyrus laat hem nog niet los. Henk Regterschot kweekt z'n lathyrussen op een idyllische plek: de moestuin van Hoeve Ravestein, op het landgoed van Kasteel Groeneveld, in Baarn. "Maar zaaien doe ik in de tuin van Paleis Soestdijk. Als voormalig tuinbaas kan ik daar nog steeds terecht. Van januari tot maart mag ik de kas gebruiken. De zaailingen die ik daar opkweek neem ik hier mee naartoe."

Heb je altijd op Soestdijk gewerkt?

"Toen ik op mijn 16e van de tuinbouwschool af kwam, solliciteerde ik bij de gemeente Diepenheim. Ik kreeg te horen dat ze op kasteel Warmelo een tuinman zochten. Daar woonde prinses Armgard, de moeder van prins Bernhard. Ik had weinig in te brengen, mijn vader deed het woord. 'Dat wil-ie wel', zei mijn vader. 'Laat 'm volgende week maar beginnen, hij heeft toch niets anders te doen.'"

Was je op Warmelo al bezig met lathyrus?

"Op Warmelo deden we het echte, degelijke tuinwerk: groente, fruit, bloemen. Stekken en zaaien. In feite alles, behalve aanleg. Je moet het wel kunnen natuurlijk. Ik bedoel niet het vak, dat kan iedereen. Maar het werken op zo'n buitenplaats. Soms willen de bewoners dingen waarvan je weet dat het niet kan. En als je dat probeert uit te leggen, zeggen ze: 'ja maar, het is mijn tuin'. Anderzijds, je leert er het vak tot in je vingertoppen. Vandaar ook dat ze me tuinbaas gemaakt hebben op Soestdijk."

Hoe ging dat?

"Toen ik al aan het werk was, moest ik nog in dienst. Bij de mariniers, een dienstplicht van twee jaar. En toen overleed de huisvriend van prinses Armgard. Die had paarden. Toen gingen die paardenjongens de tuin in, voor mij was er geen plaats meer. Ik had terug naar de marine kunnen gaan, maar ze boden me een baan aan op Soestdijk. Ik ben er nooit meer weggegaan."

Wat deed je op Soestdijk?

"Daar ging het van meet af aan over lathyrus. Prinses Juliana was er een groot liefhebber van, ze bemoeide zich actief met de tuin. Lathyrus kende ik natuurlijk wel. Alleen niet op de manier zoals het daar ging. Daar groeiden ze langs touwtjes en keurig op rijtjes. Voor mij een openbaring. Langs gaas wordt het altijd zo'n rommeltje. 'Soestdijk' was lid van de Nederlandse Lathyrus Vereniging (NLV). Zo groeide ik erin."

En nu zit je wéér op een buitenplaats?

"Op een gegeven moment had ik zelf ook een tuin met lathyrus. Tegenover het paleis. Maar dat is niet gezellig. Dan zit je in je eentje achter zo'n heg. Intussen was een voormalige collega hier op Landgoed Groeneveld een biologische boerderij en landgoedwinkel begonnen. Toen ik met pensioen ging vroeg-ie: waarom kom je niet hier? Grond zat en mest zat ... Nu ben ik zelf lid van de NLV."

Wat is er zo leuk aan het kweken van lathyrus?

"Het ritme. In november ga ik spitten, 60 centimeter diep. Pittig werk. Dan koemest erin, dat hebben we hier zat. Zo krijg je meer leven in de grond en wordt het vocht beter vastgehouden. Lathyrus wortelt diep. In december komen de zaden binnen. In januari ga ik de kistjes schoonmaken. Dan zaaien in februari. Als de zaden ontkiemd zijn, zet ik ze over in aparte potjes. Na een paar weken verhuizen ze naar de koude bak, om af te harden. In de loop van april zet ik ze in de volle grond. Veertien soorten langs draad en één tegen gaas. Ieder jaar op een andere plek natuurlijk, vanwege de vruchtwisseling."

Hoe kies je je lathyrussen?

"Ik bestel vooral pasteltinten. Van purper of paarsblauw ben ik niet zo'n liefhebber. Als het heeft geregend zie je daar allemaal vlekjes op. Misschien heeft mijn voorkeur voor pastel ook wel te maken met prinses Juliana. Die wilde die donkere niet, dus dan zit je daar ook niet zo in. Bij een Engelse zaadhandel bestel ik ieder jaar vijftien soorten. Ik neem altijd zeven of acht zekerheden, waarvan ik weet dat ze goed zijn. Zoals 'Daphne', een betrouwbaar ras met lavendelblauwe bloemen."

Heb je nog andere criteria?

"Ik kweek Spencer-hybriden. Ze moeten geschikt zijn voor tentoonstellingen, dus lange, stevige bloemstelen hebben. En ze moeten geuren. Niet-Spencers - ook Old-Fashions genoemd - hebben kleinere bloemen en geuren nog veel sterker. Als je daar een bosje van in je kamer hebt staan, krijg je bijna hoofdpijn. Moderne veredelaars letten tegenwoordig trouwens weer meer op geur."

Heb je nog een lathyrus-tip?

"Je leest wel eens dat je lathyrus niet moet toppen. Ik top wel, anders vallen de hoofdscheuten om en wordt het een rotzooitje. Als je topt heb je dat niet. Ik laat vier blaadjes staan en daarboven haal ik de stengel eraf. Binnen een week zitten er dan zijscheutjes aan."

Tekst Fransje van Dorp

MEER INFO

- De Nederlandse Lathyrusvereniging (NLV) organiseert onder andere workshops en tentoonstellingen; www.lathyrus-vereniging.nl.
- Henk Regterschot kweekt lathyrus in de moestuin van Hoeve Ravestein (www.hoeveravenstein.nl) op het landgoed van Kasteel Groeneveld in Baarn (www.kasteelgroeneveld.nl). Van 4 tot en met 7 juli wordt hier het Lathyrusfestival gehouden. Je kunt vragen stellen, je eigen boeket plukken en in de expositieruimte zijn onder andere bloemstukken met lathyrus te zien.